

EVREI Capitolul 3

Bună dimineața, prieteni. Este un mare privilegiu faptul că în dimineața aceasta putem fi aici în slujba Domnului, și nădăjduim să avem un timp minunat.

Am fost în camera diaconilor, unde acum se află aparatele de înregistrat, și acolo am discutat cu o mamă și fiica ei, care au venit din Joliet, Illinois. În timp ce vorbeam cu ele, mă gândeam ce rod al harului este această fată. Mulți dintre noi am cunoscut-o ca o alcoolică notorie, iar povestea ei nu mi-a fost clară până în dimineața aceasta.

Ea a venit la adunare și Domnul i-a descoperit tot ce era rău în viața ei și ce avea să se întâmple. Atunci a coborât de pe platformă plângând și plină de bucurie pentru că Dumnezeu a salvat-o din mormântul beției. După o vreme, a fost vizitată de o doamnă care i-a povestit plângând că și fiica ei era dependentă de droguri. Vă pot spune că prin harul lui Dumnezeu, tânăra aceea a fost salvată de dependență. Cred că se numește Rosella, iar acum propovăduiește Evanghelia împreună cu soțul ei. Tânăra de care vă spun este foarte respectabilă și simte chemarea în inima ei. Știind care este părerea Bibliei despre femeile care predică, ea merge prin închisori și alte locuri și

pune mărturie despre felul în care a lucrat Domnul în viața ei.

Este atât de minunat să umbli în voia lui Dumnezeu!

Uneori puteți avea un simțământ și să fiți duși de el în diferite locuri, dar dacă nu vegheați, Diavolul se va putea folosi de el și îl va perverti în altceva. Cât timp stăm pe Biblie și umblăm în voia Domnului, este corect.

Eu cred că Rosella se va întoarce în final și va merge undeva pe câmpul misiunii, deoarece America nu dorește Evanghelia. Poporul acesta anglo-saxon este terminat. Nu mai există Evanghelie pe care s-o primească America. Nu poți să le mai predici sau să le vorbești, pentru că nu cred nimic. Vedeți? Au propriile idei și sunt fixați pe ele, de aceea pentru națiunea aceasta mai urmează un singur lucru: judecata. Aceasta poate fi o depresie, o bombă atomică, o plagă mare, o boală sau ceva, însă orice ar fi, vine negreșit și mii de sute de mii vor cădea.

Dacă încerci să vorbești ceva cu ei, îți răspund: „Avem televiziune și aceasta este ceva reconfortant pentru mine!” Aceasta este atitudinea americană: „Avem televiziune, avem bani, avem case frumoase, ce nevoie mai avem de Dumnezeu? Nu ne trebuie!” Vedeți?

Singura credință, salvare și dragoste care există, se află printre credincioșii adevărați. Știați că Biblia vorbește despre aceasta și spune că se va întâmpla așa? I-am auzit pe cei care citesc Biblia spunând: „Amin!” Dragostea va dispărea în zilele din urmă, fiind găsită doar printre cei aleși de Dumnezeu. Bărbatul se va ridica împotriva soției, soția împotriva soțului, copiii se vor ridica împotriva părinților și fiecare împotriva celuilalt, așa că dragostea adevărată va mai fi găsită numai în mijlocul celor aleși. Cuvântul „ales” desemnează pe „poporul răscumpărat al lui Dumnezeu.”

În timp ce Rosella îmi spunea povestea ei, m-am gândit că în seara aceea s-a întâmplat cu siguranță ceva. Cât timp a fost alcoolică, a umblat pe la „alcoolicii anonimi” și prin alte părți, dar nu a putut fi ajutată de nimeni. Dar din seara când a fost pe platformă, s-a întâmplat ceva, iar eu i-am spus:

„Rosella, Dumnezeu a hotărât clipa aceea încă înainte de întemeierea lumii.” Da, domnilor! Billy Paul care împărțea numere de rugăciunea n-a știut cui le dă. Nu-i minunat acest lucru, Rosella? (Rosella spune ceva din adunare). Amin.

Domnul să te binecuvânteze. Sunt sigur că vom face aceasta. Dorința ei este ca biserica să se roage pentru ea ca

să fie călăuzită
de Dumnezeu pretutindeni unde merge și să urmeze tot timpul
mâna neschimbătoare
a lui Dumnezeu.

În dimineața aceasta am primit o ofertă grozavă din
partea unui multimiliardar care voia să-mi construiască un
tabernacol de cinci
milioane de dolari în Louisville. Dar Ceva din inima mea
spunea: „Stai pe loc,
pentru că tu nu ești un păstor!” Nădăjduiesc că banii aceia
vor merge la un
slujitor aflat în slujba Domnului. Gândiți-vă numai ce
tabernacol s-ar putea
face cu cinci milioane de dolari. Vezi ce roz se vede,
Rosella? Dar aici în
interior, Ceva spune altceva. Așa este.

Noi venim în tabernacolul acesta vechi și ne place,
dar scaunele vechi au fost luate de
inundație.

Îmi amintesc că Biblia mea a rămas deschisă pe amvon.
Când au crescut apele, s-a ridicat cu amvonul până la tavan,
dar a rămas
deschisă la Cuvântul: *Eu Domnul am sădit-o și o voi uda zi și
noapte. Cine o
va smulge din mâna Mea?”* Nouă ne place un loc simplu, în care
vin oameni
simplici și unde este prezența Domnului nostru minunat. Amin.

Astăzi vom începe să intrăm în „smântână”. Voi știți
că după ce se lasă laptele pușin, se ia smântâna. Să nu uitați

însă că este
nevoie de lapte ca să puteți avea smântâna. Smântâna este în
conținutul
laptelui.

Până acum am studiat capitolele 1 și 2 din Evrei, iar
acum vom termina capitolul 3 și vom merge la capitolul 4. O,
am putea sta trei luni la aceste
învățăături minunate ale Bibliei și să arătăm că fiecare verset
se leagă cu
întregul Cuvânt. V-ați gândit vreodată
la aceasta? Nu este nici un verset pe care să puneți degetul
și care, prin
harul și ajutorul Duhului, să nu poată lega Geneza de
Apocalipsa.

În toată literatura nu există o altă carte care să
poată face aceasta. Numerele Bibliei sunt în armonie perfectă,
chiar și
capitolele și punctuația, totul este desăvârșit, deși a fost
scrisă de bărbați
care au trăit la sute de ani depărtare unii de alții. Unul a
scris aici și
altul dincolo, dar când au fost adunate toate scrierile, s-a
format Biblia lui
Dumnezeu. Și nici măcar una nu se contrazice cu cealaltă, ci
toate se îmbină
desăvârșit. Dacă aceasta nu este inspirație, nu știu ce
altceva poate fi numit
„inspirație”. Eu sunt plin de bucurie pentru această Biblie
veche și
binecuvântată.

Unii m-au întrebat: „Ești catolic sau protestant?”

„Nici una, nici cealaltă”, am răspuns. „Eu cred Biblia.”

Fraților, sunt bucuros pentru că avem libertatea de a propovădui această Biblie. Este minunat!

Acum vom studia din ea, și anume din **Cartea Evreilor, capitolul 3:**

„De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus,

care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu.”

Căci El a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atât mai mare decât a lui Moise, cu cât cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși. –

Orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate lucrurile, este Dumnezeu. –

Cât despre Moise, el a fost „credincios în toată casa lui Dumnezeu”, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile, care aveau să fie vestite mai târziu.

Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.

De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui,

Nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie,

unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare, și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!

De aceea M-am dezgustat de neamul acesta, și am zis: „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!

Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!”

Luați seama dar, fraților, ca nimeni dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.

Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi,” pentru ca nici unul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.

Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită de la început,

câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.”

Cine au fost în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce au auzit-o? N-au fost oare toți aceia care ieșiseră din Egipt prin Moise?

Și cine au fost aceia de care s-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?

Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră?

Vedem dar că n-au putut intra din pricina necredinței lor.”

Voi încerca să clădesc o bază, pentru că s-ar putea să fie printre noi străini care nu au fost la studiul primei părții a Cărții Evreilor.

Tu ești doamna Cox? Ei bine, mă bucur să te văd.
Înainte de a începe, aș vrea să pun o mărturie spre slava lui Dumnezeu. Sora Cox a avut fața mâncată de cancer. Ea este mama sorei Wood.

Când eram în

Michigan cu Gene și Leo, m-a sunat soția și mi-a spus:

„Du-te și roagă-te repede pentru sora Cox, mama sorei Wood, pentru că toată fața îi este mâncată de cancer.”

Fața i-a fost mâncată aici într-o parte (fratele Branham arată), la ochi și până la osul acesta de jos. Un doctor a încercat să facă ceva, dar a înrăutățit și mai mult situația, deoarece cancerul s-a extins.

Ei au adus-o la Louisville pentru tratament, iar sora Wood, pe care atunci am văzut-o pentru prima dată, era distrusă fiindcă era mama ei. Noi am mers în cameră și ne-am rugat pentru ea cu încredințarea că Dumnezeu ne va răspunde la rugăciune. Și așa a fost: la câteva zile după aceea, sora a ieșit din spital, iar acum stă aici pe deplin sănătoasă. Ce har mareț! Câte a făcut El pentru ea.

Vrei să te ridici în picioare? Unde a fost localizat cancerul? Vedeți partea aceea a feței? În jurul ochiului și pometul, dar Dumnezeu a vindecat-o. Nu este El minunat?

Câți din voi au fost aici duminica trecută să vadă ce a făcut Dumnezeu printr-o vedenie? Bărbatul olog și orb stătea acolo într-un scaun cu rotile. M-a durut mult când acel bătrân care stătea

acolo a zis: „Te
rog, fă ceva pentru soția mea!” Soția lui este șchioapă. Păi,
mi s-a topit
inima! Aș fi dat orice să o pot ajuta, dar eu nu pot face
nimic. Există totuși
ceva ce putem face noi: să-L rugăm pe Dumnezeu s-o facă. Soția
lui era
paralizată pe o parte și șchiopăta, dar el era mult mai rău.
Femeia se putea
ridica măcar și umbla puțin, dar bărbatul era ținut pe acel
scaun. Avea ceva
problemă la creier, cu nervul echilibrului care era distrus.
Medicii de la clinica Mayo nu au putut să-l
ajute cu nimic, dar un doctor catolic, care este fiul unui
predicator din St.
Meinrad, Jasper, Indiana, i-a trimis aici. Acolo sunt pietrele
de temelie ale
trezirii care vine aici.

Și bătrânul acela orb și olog și-a ridicat capul și a
început să umble printre rânduri și să vadă. Un bărbat
ortodox. Dacă credeți că
numai penticostalii sau poporul sfințeniei, pot striga, vă
înșelați. Desigur,
pot striga când se întâmplă așa ceva: atunci se îmbrățișează
și strigă de
bucurie.

Și bărbatul a coborât scările împingând scaunul cu
rotile, pe deplin sănătos. Gândiți-vă numai! Umbla la fel de
bine ca mine și ca
tine. O, ce minunat este El!

Să revenim la tema noastră. După cum am văzut deja,

Cartea Evreilor a fost scrisă de Pavel. Fiindcă este o școală duminicală, voi încerca să nu vă țin prea mult, pentru că dacă va fi cu voia Domnului, vom continua deseară.

Deci cine era Pavel? Un evreu de neclintit, un mare învățat al Vechiului Testament. A fost învățat de unul din cei mai buni învățători ai timpului, de Gamaliel. Da, Pavel a învățat la picioarele lui.

Deci este ceva legat de biserica unde mergi și de învățătura pe care o primești. Ați știut aceasta? Este ceva. De aceea trebuie să căutăm ce e mai bun, nu ceva social sau altceva, ci adevărata învățătură biblică.

Priviți ce s-a întâmplat cu copiii lui Israel când au rămas fără apă. Erau gata să piară și ziceau: „Dacă ar fi fost un proroc adevărat prin apropiere...” Atunci unul din ei a zis: „Păi îl avem pe Elisei, care a turnat apă pe mâinile lui Ilie.” Cu alte cuvinte, „Aici este Elisei. El a umblat cu Ilie care avea Cuvântul Domnului.” Ați înțeles? El a fost învățat corect. Și omul acela a continuat: „Este aici. Haideți să mergem să-l întrebăm, pentru că a fost ucenicul lui Ilie. Și dacă Ilie a fost învățătorul lui, înseamnă că învață aceleași lucruri.”

Vedeți care este diferența? Desigur, și noi vrem să fim învățați corect.

Deci Pavel avea învățăturile lui Gamaliel, un învățat renumit care a luat apărarea apostolilor și a spus: „Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici;

dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu!” (Fapte 5.38-39). Vedeți? El avea o învățătură bună.

Deci Pavel avea învățătura lui Gamaliel. Dar, fiindcă era sincer în inima lui, prigonea Biserica și voia să-i aresteze pe creștini. Haideți să mai privim încă o treaptă din viața lui Pavel, ca să avem un fundament.

După ce Iuda Iscarioteanul a căzut din har, din pricina mândriei și a iubirii de bani, și s-a dus la locul lui, ceilalți ucenici au spus: „Trebuie să fim doisprezece.” Și biserica, cu toată autoritatea ei, – spun asta ca să vă arăt ce este biserica, – a spus: „Trebuie să alegem pe cineva dintre noi, care să-i ia locul.” Și au tras la sorț, iar sorțul a căzut pe Matia. Dar deși a fost ales să fie unul dintre cei doisprezece, el n-a făcut niciodată nimic. Este singura dată când Biblia menționează numele lui.

Aceasta se
întâmplă când alege biserica.

Fără îndoială, ei se gândeau: „Matia este un gentleman, este un om minunat, cult și inteligent. Desigur, este cel mai potrivit să ia locul lui Iuda.” Dar să știți că uneori Dumnezeu face cele mai ciudate alegeri.

Astfel, El a văzut un evreu ca nasul coroiat, plin de temperament și cu gura într-o parte, și care zicea: „Mă duc să-i arestez pe toți creștinii!” Acela era alesul lui Dumnezeu, deși oamenii au ales un bărbat educat și diplomat – aceasta este alegerea bisericii.

Vezi? Tu nu știi cine este omul de la altar. Nu știi cine este cel căruia îi pui mărturie în închisoare sau unde vei merge. Poate este un bătaș, cu unghiile rupte și pielea învinețită în jurul ochilor, dar tu nu știi cine este el. Aruncă năvodul! Aceasta este tot ce trebuie să faci. Dă-i Cuvântul și Dumnezeu va face alegerea.

Alegerea lui Dumnezeu de atunci a fost acel evreu micuț și nervos care mergea spre Damasc zicând: „Am să-i prind pe toți! Le arăt eu cine sunt!” Dar Dumnezeu l-a trântit la pământ și a zis: „Aceasta este alegerea mea!”

Nu pare ciudată o asemenea alegere, biserică? Dar Dumnezeu știe ce este în interiorul fiecărui om. Înțelegeți ce vreau să spun?

Deci Pavel a trăit o experiență. Câți din voi cred că experiența vine prin convertire? Sigur. Dacă nu ar fi așa, m-aș îndoi de convertire. Convertirea aduce experiența. Aceasta poate fi: strigarea, vorbirea în limbi, uneori plânsul sau geamătul. Voi nu știți ce este, așa că ar fi bine să nu mai încercați să le catalogați, fiindcă aici a greșit fiecare biserică: metodiștii, baptiștii, prezbiterienii și penticostalii.

Am văzut oameni care strigau cât puteau de tare, dar cu toate acestea, ți-ar fi furat și aurul din gură dacă ar fi putut. Da, domnilor. Am văzut oameni care vorbeau în limbi repede ca o mitralieră, dar în partea cealaltă a gurii mestecau tutun și dacă ar fi putut ți-ar fi tăiat gâtul. Așa este. Aceasta arată că nu este nici o altă dovadă decât viața pe care o trăiește acea persoană, pentru că este scris: *„După roade îi veți cunoaște.”* (Matei 7.20).

Deci este alegerea lui Dumnezeu: El face alegerea. El aduce lucrurile împreună.

Așadar, dacă viața ta este plină de roadele Bibliei, ai o direcție bună. Dacă duhul tău poartă mărturia Duhului

Sfânt, ești un fiu
sau o fiică de Dumnezeu. Dacă toate lucrurile rele au fost
aruncate și totul a
devenit nou, dacă trăiești în dragoste, în har și ai pace,
ești foarte aproape
de Împărăție, pentru că Viața care este în tine produce acel
fel de roade.
Înțelegeți?

Dar dacă spui: „O, aleluia, am vorbit în limbi!”
aceasta nu înseamnă nimic. Chiar dacă ai vorbit în limbi, ai
strigat, ai
alergat printre rânduri sau ai vărsat lacrimi de parcă ai fi
curățat ceapă, nu
înseamnă nimic, absolut nimic, dacă viața ta nu aduce la
suprafață zi de zi
roadele Duhului.

Dacă faci acele lucruri plus o viață trăită în Duhul,
„Amin!” Este foarte bine. Dar dacă faci acele lucruri fără să
ai acea Viața,
este degeaba.

Cred că acum este clar că nici unul din acele lucruri
nu reprezintă dovada Duhului Sfânt, deoarece Isus a spus clar:
*„După roade
îi veți cunoaște.”* Și roadele Duhului nu sunt vorbirea în
limbi și
celelalte, ci: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare,
bunătatea,
blândețea, credința, mila, înfrânarea. (Galateni 5.22-23). În
ordine.

După ce Pavel a avut acea experiență pe drumul Emausului, desigur, s-a gândit că a fost ceva minunat.

Haideți să analizăm puțin experiența trăită de el. Biblia spune că Pavel era în drum spre Damasc, să-i aresteze pe toți creștinii care răspândeau Evanghelia. Cuvântul „Evanghelie” înseamnă „Vestea cea bună.”

Ei au răspândit-o printre oameni și mulți s-au ridicat plini de dragoste, bucurie și iubire pentru Isus Hristos. Pavel obținuse, de la marele preot, scrisori împotriva acelor oameni, și zicea: „Voi merge, îi voi prinde și îi voi aresta pe toți.”

Așa se face că a luat cu el câțiva soldați și a pornit la drum însoțit de ei. Dar în timp ce mergeau pe drum s-a întâmplat ceva: în fața lui Pavel a apărut o Lumină care strălucea ca soarele. Era ceva straniu... Lumina aceea era atât de puternică încât Pavel a căzut la pământ orb. Vedeți? Mai întâi a căzut, apoi a privit în sus.

Cred că era însoțit de vreo zece sau cincisprezece soldați. A văzut vreunul dintre ei lumina? Nu, domnilor. Numai Pavel a văzut-o. Ea nu a venit pentru ei, ci numai pentru el. Aceasta arată că unii oameni pot vedea lucruri, pe când alții nu văd nimic. Înțelegeți? Deci Pavel a văzut acea Lumină puternică din pricina căreia a orbit și n-a mai văzut câteva zile. Pentru el a fost ceva

real. Mai târziu
când a scris acele epistole, ochii îl supărau atât de tare
încât a scris: „V-am
scris aceste lucruri cu litere mari,” Abia mai vedea.

Când era în închisoare, L-a rugat de vreo trei ori pe
Domnul să-l vindece, dar El i-a răspuns: „*Harul Meu îți este
de-ajuns,
Pavele!*” Și Pavel a spus: „*Mă voi lăuda mai bucuros cu
slăbiciunile
mele.*” Și a adăugat: „*Și ca să nu mă umflu de mândrie din
pricina
strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în
carne, un sol al
Satanei, ca să mă pălmuiască și să mă împiedice neîncetat să
mă îngâmf.*” (2
Corinteni 12.7). (În traducerea românească nu scrie
„neîncetat”). „Neîncetat”
înseamnă „lovitură după lovitură”, ca o barcă aflată pe mare
și lovită
neconținut de valuri. Uneori valurile se liniștesc puțin, apoi
lovesc din nou.
Și Pavel zicea: „Doamne, nu vrei să iei asta de la mine?” Dar
Domnul i-a
răspuns: „*Harul Meu îți este de-ajuns.*”

Dacă ar fi fost totul perfect și i-ar fi mers bine,
s-ar fi îngâmfat și ar fi spus: „Vedeți, nu este nimic în
neregulă cu mine.
Domnul îmi poartă de grijă tot timpul, aleluia!” Atunci ai
avea neprihănirea
ta. Înțelegeți?

Dumnezeu ți-a dat un mic „ceva” care să te

îmblânzească puțin, din când în când, și
care să te facă să recunoști că El este Șeful. O, nu-i El
minunat? Ba da,
domnilor. Ce glorios!

Dacă ar fi fost cineva de astăzi, ar fi spus: „O,
laudă lui Dumnezeu! Aleluia! Băiete, Domnul a făcut ceva
pentru mine, slavă lui
Dumnezeu!” Dar Pavel nu era așa, el era un învățat al Bibliei.

Experiența trăită trebuie să se potrivească cu
Cuvântul lui Dumnezeu. Da, domnilor. Trebuie să cuprindă
întreaga Scriptură, nu
doar să privim acolo și să spunem: „O, da, este chiar aici.
Laudă lui Dumnezeu,
pentru că Îl am.”

Nu, nu! Nu aceasta este calea dată de Dumnezeu!

Necredincioșii folosesc Biblia ca motiv de dispută.
Astfel, iau un text de aici și altul de dincolo și încearcă să
le lege
împreună, deși sunt subiecte diferite, apoi spun că se
contrazic. Dar Scriptura
trebuie să se potrivească cu Scriptura, așa cum spune Isaia în
capitolul 28: „*Căci
dă învățătură peste învățătură, învățătură peste
învățătură...puțin aici, puțin
acolo!*”

Țineți tare de ce este bun! Vedeți, în felul acesta
vine: învățătură peste învățătură, Cuvânt peste Cuvânt,

Scriptură peste

Scriptură. Totul trebuie să se îmbine împreună. De aceea, cred că lecțiile ca aceasta înseamnă foarte mult pentru biserică, deoarece se ajunge la un loc în care toată Scriptura se leagă împreună, iar experiența noastră trebuie să se lege cu acea experiență. Dacă nu este așa, undeva este ceva greșit.

Eu n-am știut ani de zile ce a fost Lumina care l-a lovit pe Pavel. Penticostalii îmi spuneau: „Asta-i de la Diavolul! Bill, nu te lăsa dus de aceste lucruri pentru că vei ajunge un ghicitor, un spiritist! Nu te uni cu ele pentru că sunt rele!”

Acesta este motivul pentru care n-am vrut să predic despre aceste lucruri, așa cum nu a vrut să facă nici Pavel, după experiența de pe drumul Damascului. Acesta este motivul pentru care a plecat în Arabia și acolo a studiat Scripturile timp de trei ani, iar când s-a întors înapoi, a zis: *„Călcați pe urmele mele, pentru că eu calc pe urmele lui Hristos.”*

El știa că trebuie să-i înfrunte pe farisei; știa că trebuie să-i înfrunte pe saduchei, lumea și neamurile, iar Cartea Evreilor este scrisă chiar cu scopul acesta. Aici, el îi scutură pe evrei, arătând că Vechiul Testament este oglindit în Noul Testament. *„Acesta este Dumnezeu”*, spunea

el. „*Priviți ce au spus prorocii.*” Și a început de la început, în primul capitol arătând cum, în vechime, Dumnezeu a vorbit părinților noștri prin proroci și cum a adus mesajul testându-L prin Urim și Tumim. Dar în aceste zile, El ne-a vorbit prin fiul Său Isus Hristos, fiind testat prin Biblia Sa.

Astfel, aceste experiențe pe care lumea le numește telepatie mintală, vin de fapt de la Dumnezeu... Când am predicat la prima mea trezire și am început să-i botez pe cei ce au crezut, la râu S-a arătat acel Înger, acea Lumină. Câți din voi au fost prezenți la râu când S-a arătat acea Lumină? Este cineva dintre cei bătrâni? Da, sunt.

Unii spuneau: „A fost numai o iluzie optică.” Mulți din noi am stat și ne-am uitat cum cobora, iar câțiva ani mai târziu, ochiul mecanic al aparatului de fotografiat L-a surprins și L-a fotografiat. Așa este. Mai poate fi vorba de ficțiune? Nu, domnilor! Noi vorbim despre același Domn al Bibliei și arătăm că este același Domn Isus, care face aceleași lucrări. Da, lucrările și puterea Lui sunt aceleași.

Duminica trecută a fost aici un bărbat pe care nu l-am mai întâlnit niciodată până atunci. Și cineva mi-a spus:

„În tabernacol este un bărbat orb care nu poate umbla

și stă într-un scaun cu rotile.” Fusesse trimis de doctorul Ackerman, un catolic, iar Duhul Sfânt a venit și bărbatul a văzut și a putut merge. Cine a făcut aceasta? Același Isus. Cel care l-a trântit pe Pavel la pământ, în timp ce mergea spre Damasc, trăiește și astăzi în Biserica Sa, în poporul Său. Este Scriptura comparată cu Scriptura; așa trebuie să fie.

Acum vom începe să intrăm în lucrurile adânci, în apele adânci.

Când eram copii obișnuiam să ne scăldăm într-un iaz din spatele casei. Eram mai mulți copii de șase sau șapte ani, care ne dezbrăcam în pielea goală și ne scăldam, dar apa nu era mai mare decât cea din cocina porcilor. Eu mă țineam de nas și săream în apă, iar când ajungem în ea pânțele îmi lovea nămolul care sărea în toate părțile. I-am spus tatei că știu să înot, iar într-o zi a venit să mă vadă. Când l-am văzut, m-am urcat pe cartonul de săpun, mi-am scos hainele și am sărit în apă, apoi am început să dau din mâini stropind peste tot cu nămol. Tata m-a privit cam un minut, apoi mi-a zis: „Hai, ieși afară din băltoacă, du-te acasă și fă o baie.”

Ei bine, așa este și cu unii dintre noi care se numesc creștini: înoată în nămol. Așa este. Câtă vreme ești ancorat pe: „Eu sunt

metodist; eu sunt pentecostal; eu sunt prezbitarian; eu am dovada că Îl am...”

ești doar un înotător în nămol.

Odată eram cu unchiul meu, care pe atunci avea cincisprezece sau șaisprezece ani. Eram pe râu, iar eu îi spuseseam: „Unchiule, știu să înot.” Mă aflam în partea din spate a bărcii și mă simțeam bine și în siguranță, dar el a luat vâsla și m-a împins în apa adâncă de zece picioare. Acolo era altfel decât în băltoacă: să vezi atunci stropit și strigăte cum n-ai mai auzit niciodată.

Frate, într-o zi vei fi împins jos, iar atunci ar fi bine să știi pe ce stai. Da, domnilor. Când Îl cunoști este foarte bine. Când vei intra în apa adâncă, te vei îneca dacă nu ești un creștin bine îngrășat.

Pavel s-a întors la Vechiul Testament și a aflat asta. Când a văzut că experiența lui este reală, și-a zis: „Oare ce m-a trântit jos?”

În fața lui stătuse o Lumină mare și strălucitoare ca soarele, iar glasul din ea îi spusese: „*Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?*”

„Dar cine ești Tu, Cel pe care Îl prigonesc?”

„Eu sunt Isus!”

„Eu credeam că Isus a fost un Om despre care unii spun că apare în adunări, cu urme de cuie la mâini și cu semnele spinilor pe cap.”

O, El nu mai avea acel trup! Nu a venit în acel trup! Acum este o Lumină strălucitoare. Când a fost aici pe pământ, El a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și Mă întorc la Dumnezeu.*” El era Îngerul care a condus poporul Israel în acea Lumină prin pustie și S-a reîntors în aceeași Lumină din Vechiul Testament, pe care a văzut-o Pavel. Înțelegeți? Și El a zis: „Eu sunt Isus, sunt Îngerul Legământului!” El a devenit trup ca să ne poată răscumpăra, și după cum am văzut în capitolul anterior, El nu a luat chipul îngerilor, ci S-a făcut asemenea oamenilor. Da, El nu a luat chipul îngerilor, ci a luat chipul seminței lui Avraam, ca să poată fi cunoscut de oameni; pentru ca omul să-L poată vedea pe Dumnezeu. Amin. El a spus: „Acum Mă voi întoarce în acea Lumină!” iar când Pavel a văzut-o, a zis: „Sunt sigur că Acela a fost El! A fost El!”

Și Petru a avut o experiență asemănătoare în timp ce se ruga: aceeași Lumină a intrat în închisoare, a deschis porțile înaintea lui, și l-a scos afară. Când a văzut aceasta, era atât de cuprins de ungere încât s-a gândit că visează. Pur și simplu nu a știut ce se întâmplă. „Oare am visat? Cum am ajuns în stradă?” Și s-a dus

la casa lui Ioan Marcu. Când a bătut la ușă, a venit și a deschis o fetiță, iar când l-a văzut a strigat: „O, Petru este aici! Voi vă rugați pentru el să iasă din închisoare și Domnul l-a eliberat.”

„O,” au răspuns ei, „du-te de aici cu așa ceva!”

„Bine, dar bate la ușă!” a răspuns ea.

În timpul acesta, Petru stătea la ușă și zicea:

„Lăsați-mă să intru!” Atunci fata a deschis ușa și a spus: „Este Petru!” „Nu se poate! Petru este mort. Cel care stă acolo este îngerul lui.” Vedeți? „A ajuns în trupul acela de teofanie.”

Vă amintiți că m-am ocupat de marele Diamant, cum a reflectat lumina și s-a întors înapoi aici. *„Când cortul acesta pământesc se va desface, avem unul care ne așteaptă deja.”*

Ei credeau că Petru a murit și acest trup vechi a căzut iar el a intrat în acea teofanie, în trupul care este pregătit. Dar când l-au lăsat să intre, au văzut că era chiar Petru. Da, el fusese eliberat din închisoare de acea Lumină.

Aceeași Lumină strălucitoare care a venit de la Dumnezeu și a fost văzută de biserica primară și de Pavel, a venit și acum jos.

Oamenii pot spune orice, dar aceasta nu înseamnă că este adevărat, iar știința a dovedit că El a venit jos. Aparatul de fotografiat a dovedit aceasta.

Domnul a dovedit întotdeauna că El este Dumnezeul neschimbător al Scripturii, legitimându-Se prin lucrările Sale, prin experiențe. Problema este că oamenii nu iau seama la aceasta.

Uitați-vă la acest tabernacol. Noi nu adunăm mulțimi, pentru că oricum nu avem loc, dar mă gândesc că o adunare ca aceasta ar trebui să atragă atenția celorlalte orașe. Dar ele sunt moarte. Categorie. Au ochi dar nu pot vedea

Poate zici: „Păi, de ce nu merg la doctor să-i ajute să vadă?” Pentru că doctorul nu poate face nimic în cazul acesta.

Isus a zis: *„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și ziua Mea...”* *„Farisei orbi, voi cunoașteți fața cerului, dar semnele timpului nu le puteți deosebi.”*

V-a trecut aceasta pe lângă urechi?

Fiți atenți! Uitați-vă la semnele pe care le trăim aici. Eu însumi sunt un simplu om, nici măcar nu sunt predicator. Nu am nici o educație de predicator, așa cum o numește lumea. Noi suntem un popor sărac, dar uitați-vă la clădirile în care ne adunăm; priviți catedralele de astăzi și uitați-vă și unde este Dumnezeu. Asta este.

Așa era și Moabul: plin de strălucire și de frumusețe, în timp ce Israelul locuia în corturi. Dar unde era Dumnezeu? Cu grupul acela de holly-rollers, care făceau tot ce era rău. Episcopul Balaam, trimisul Moabului, a omis să vadă Stânca lovită, șarpele de aramă și Stâlpul de Foc. Ochiul lor erau orbiți, nu puteau să vadă și spuneau: „O, este numai o închipuire a lor!”

Dar El era acolo. Binecuvântat să fie Dumnezeu. O, El este aici! Dumnezeu este aici și face aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci.

Noi comparăm Scriptura cu Scriptura. Dumnezeu nu S-a zugrăvit ca fiind Ceva mare pe pământ, ci a locuit întotdeauna printre oamenii simpli și smeriți, iar în dimineața aceasta face același lucru. Aparatul foto a dovedit aceasta.

Să nu credeți că am făcut referire la acea fotografie pentru că sunt și eu în ea. Eu nu sunt decât un păcătos iertat

și salvat prin
har, așa cum sunteți și voi. Ceea ce vreau să subliniez, este
prezența Lui în
mijlocul nostru. Acesta este lucrul cel mai important.

Chiar dacă aș poseda Duhul lui Elisei, nu vă va ajuta
la nimic dacă nu credeți. Biblia spune că Domnul „a venit la
ai Săi și ei nu
L-au primit.”

Acesta este motivul pentru care, dacă aș ține o
adunare între-o clădire mare din oraș, nu ați putea aduna
mulți oameni care să
creadă. Ei nu vor crede pentru că nu pot. Ziua lor a trecut.
Cred că dacă astăzi
aș vorbi despre această temă, ar aduce zece mii de suflete la
Hristos, dar
aici...

Dacă într-o adunare este un păcătos sau vreunul care a
căzut, este pieptănat în sus și jos până când e gata. Dar noi
încercăm să
arătăm că Scriptura se compară cu Scriptura. Nu contează cât
de mare este
experiența cuiva, dacă ea nu se compară cu Scriptura, este
greșită. Așa spune
Urim și Tumim. În vechime nu conta cât de bun era prorocul,
dacă vorbea iar
acele lumini nu străluceau pe Urim și Tumim, era greșit. Nu
conta cât părea de
corect sau de real, dacă lumina nu strălucea pe Urim și Tumim,
era greșit. Când preoția aceea s-a terminat, Dumnezeu a
pus sus Biblia Sa, iar Pavel a spus:

„Dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1.8).

În Apocalipsa, Ioan vorbea despre Îngerul din cer, care era Dumnezeu însuși. El a spus: *„Eu, Isus, am trimis pe Îngerul Meu să adeverească aceste lucruri...”* și: *„Dacă cineva va adăuga sau va scoate ceva din cuvintele acestei cărți, i se va scoate partea lui de la pomul vieții... (Apocalipsa 22.16,18-19).* Aceasta este Biblia.

De aceea, dacă lucrurile care se petrec aici nu ar fi legitimate de Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi greșite; indiferent ce s-ar întâmpla, ar fi greșit. Deci este adevărul absolut al Bibliei.

O, sunt atât de bucuros pentru că sunt și eu un mădular al Trupului lui Isus Hristos!

Să mergem mai departe în lecția noastră.

Ultima dată am rămas la: *„Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați...”* O, îmi cer scuze, căci am citit din versetul 12 și noi nu am ajuns până acolo cu studiul nostru.

Așa este nu am ajuns până acolo. Eu aștept ca Duhul Sfânt să ne dea ceea ce vrea El, deoarece El știe unde se află

persoana care
are nevoie de acel lucru. Astfel, este greșit să îmi planific
dinainte ce voi
vorbi; dar dacă Îl las pe El, va spune acel lucru exact la
locul lui.
Înțelegeți?

*„Să nu vă gândiți ce veți spune, fiindcă nu veți
vorbi voi, ci Tatăl care locuiește în voi.”*

În capitolul anterior, am citit: *„...cum vom scăpa
noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare,
care, după ce a fost
vestită întâi de Domnul, ne-a fost adevărată de Cel ce a
auzit-o.”* (Evrei
2.3).

Aceleași lucruri au loc aici: același Înger al lui
Dumnezeu, același lucrări, același dovezi, aceeași
Evanghelie, același
Cuvânt. Și dacă este de la Domnul și a fost confirmat de
ucenicii Săi pe care
i-am auzit, să nu uităm cuvintele lui Pavel: *„cum vom scăpa
noi dacă stăm
nepăsători față de o mântuire atât de mare?”*

Pavel spune aceste cuvinte, evreilor. În timpul acela,
ei nu aveau aparate de înregistrat cum avem noi astăzi, ci
aveau scribi care
scriau tot ce spunea Pavel. Așa facem și noi astăzi:
înregistrăm pe benzi care
merg apoi în toată lumea, arătând că Acesta este Adevărul.
Credința noastră nu

este zadarnică, deoarece credem în Isus Hristos cel înviat.

Să nu plecați din adunare spunând: „Îmi place să merg acolo. Îmi plac cântările, iar oamenii sunt prietenoși.” Să nu faceți aceasta!

Fraților, lăsați-vă inimile cuprinse de flăcări!
Spuneți: „Trebuie să fac ceva, poate va fi cineva salvat!”

Să nu mergeți afară și să spuneți: „Binecuvântat să fie Dumnezeu! Dacă nu te pocăiești, vei pieri!” Nu faceți aceasta, ci vorbiți cu blândețe. Fiți înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii. Așa se merge afară. Când vă apropiați de o persoană, dacă este un crescător de pui vorbiți-i întâi despre aceasta, apoi ajungeți să vorbiți despre Domnul. Dacă este fermier, vorbiți despre ferma lui. Dacă vinde mașini, vorbiți despre mașinile lui. Înțelegeți? Faceți aceasta până îi prindeți duhul și Tatăl vă spune: „Acum este momentul să te apropii de sufletul lui.” Iar dacă simți că ceva te îneacă cumva, oprește-te și pleacă de acolo.

Un doctor din Phoenix, obișnuia să spună: „Doamne, umple-mi gura cu cuvinte bune și dă-mi un ghiont când am spus destul!”

Înțelegeți? Înghiontește-mă când am spus destul.

Să mergem acum ca **versetul 15, din capitolul 3**. Fiți atenți!

„...câtă vreme se zice: „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.”

Să citim și **versetele 16 și 17**:

„Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce auziseră? N-au fost oare toți aceia, care ieșiseră din Egipt prin Moise?

Și cine au fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?”

Hai deți să ne oprim puțin aici. Cine i-a condus afară din Egipt? Moise? Nu, Moise a fost numai instrumentul de carne.

Acum avem o bază, iar când vom atinge punctul acesta, veți înțelege.

Deci poporul lui Dumnezeu nu avea odihnă, pentru că erau afară din poziția lor corectă. Erau afară din țara lor; erau străini și călători, iar Dumnezeu urma să-i ducă din Egipt în țara lor...

..... Nu cu mult timp în urmă, băieții gălăgioși se jucau „pietre”, iar fetele cu păpușile, și dintr-o dată vezi că au deja părul cărunt și fața plină de riduri. Aceasta nu este o casă; noi suntem într-un loc greșit, de aceea spune că suntem străini și călători. Ceva s-a întâmplat.

O doamnă mi-a povestit adineauri cum râd oamenii de ea. Eu i-am zis: „Soră dragă, noi nu suntem dintre ei; noi suntem diferiți.”

Fetița mea spunea: „Tati, fetele Cutare și Cutare, fac asta și cealaltă.” Ele aveau discuri cu Elvis Presley. Și eu i-am spus: „Nu vreau așa ceva în casa mea!”

„Bine”, a zis ea, „dar ele sunt fete drăguțe...”

„Se poate, n-am nimic de zis, dar un lucru este clar: noi suntem diferiți, nu suntem ca ei!” Și asta nu pentru că vrem să fim diferiți, ci din pricina Duhului care este în noi și care ne-a scos din lucrurile lumii. Voi sunteți din altă lume!

Când am fost în Africa, nu m-am putut adapta nicicum felului lor de viață. Ei umblau goi și mâncau lucruri aproape putrezite, chiar și viermi. Ei mănâncă orice, fără să facă nici o deosebire. Sunt foarte

diferiți.

Să știți că odată, toți am fost așa, dar civilizația ne-a făcut să fim diferiți unii de alții.

Hristos ne-a făcut să devenim creștini, așa cum civilizația ne-a făcut să ne spălăm și să umblăm curați. Dar noi suntem străini și călători; nu suntem din lumea aceasta. Acesta este motivul pentru care nu vrem să avem de-a face cu lumea; pentru noi, toate lucrurile acestea au trecut.

Israelul era în Egipt, dar ei nu erau egipteni. Pentru egipteni era o dezonoare să pună mâna pe o oaie, dar israeliții erau păstori. Ei erau un popor diferit.

La fel este și creștinul astăzi. El este născut din nou și este o dezonoare să se asocieze cu oameni care beau, spun glume murdare și umblă cu femei dezbrăcate. Este o murdărie! Dar binecuvântat să fie Domnul, pentru că noi suntem străini și călători aici. Duhul nostru a fost schimbat și așteptăm o Cetate unde femeile nu poartă pantaloni scurți. Așteptăm o cetate unde nu sunt taverna cu bere, ci locuiește neprihănirea. Deci noi suntem călători.

Într-o zi, Dumnezeu a venit jos într-o aureolă de foc și S-a oprit deasupra unui tufiș, iar de acolo i-a vorbit lui Moise. Vă

amintiți că aseară v-am spus că atunci când a fost pe pământ, Isus a zis: „*Înainte*

să fie Moise, sunt Eu.” Acela era Isus în rugul aprins, în Stâlpul de Foc.

Este Același Isus. El S-a descoperit într-un Stâlp de Foc, iar Moise a avut o

experiență; după care s-a dus în Egipt și a predicat Evanghelia, vestea cea

bună, fiind însoțit de semne și minuni. Înțelegeți? Același lucru se întâmplă

și astăzi.

Și nu numai atât, dar când au ieșit din Egipt, evreii au umblat în Lumina Lui și au fost conduși de același Stâlp de Foc.

Biblia spune: „*Să nu Îl ispitiți pe Dumnezeu...*”

Fiți atenți! Dați-mi voie să citesc:

„...câtă vreme se zice: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, (Glasul care vorbește inimii voastre)...nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.”

Ascultați: **„Cine au fost, în adevăr, cei ce s-au răzvrătit după ce au auzit?”**

Câți știu că israeliții s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu prin necredința lor? Ei au cârtit. Primul lucru pe care l-au făcut când au dat de necaz, a fost să cârtească, deși Stâlpul de Foc era deasupra lor. Nu știu dacă Îl vedeau toți, dar Moise Îl vedea cum stă deasupra lor și îi ocrotește. Biblia spune că era acolo.

Se spune că nici steaua care i-a călăuzit pe magi nu a fost văzută de nimeni altcineva. Ea fusese trimisă doar pentru ei. Și Stâlpul de Foc a fost trimis pentru Moise, iar Moise a fost trimis la copiii lui Israel. Vedeți? Ei trebuiau să-l urmeze pe Moise. Ei puteau să-l vadă pe Moise, iar Moise vedea Lumina. Așa au ieșit și au ajuns la Marea Roșie. Ei nu au văzut semne și minuni cât timp au fost în Egipt, dar apoi s-au convertit, au ieșit afară și au pornit în călătorie; și primul lucru a fost că au dat de necaz.

Lui Dumnezeu îi place să pună necazuri în drumul vostru, ca să vadă ce veți face. Astfel, în timp ce mergeau spre Marea Roșie, l-a trimis pe Faraon după ei. Vedeți cum lucrează Dumnezeu? Lui îi place să Își arate puterea și dragostea. El este Dumnezeu și Îi place să arate cine este. Amin.

Problema oamenilor de azi este că ei spun: „Zilele acelea au trecut!” Și vă întreb: Cum

poate să Se descopere Dumnezeu într-un loc unde se învață așa ceva? Lui Îi place să Se manifeste.

În exemplul nostru, copiii lui Israel mergeau în Lumină, iar Moise pășea înaintea lor. Ei strigau: „Veniți cu noi, căci Dumnezeu ne cheamă să ieșim afară! Noi mergem spre țara făgăduită. O, aleluia!” Ei săreau și strigau de bucurie: aveau un timp minunat. Dar la un moment dat au privit în urmă și au zis: „Ce este praful acela care se ridică?” Unul din ei s-a urcat repede pe un deal și a privit în urmă: O, este oastea lui Faraon!”

„De ce vă temeți?” a întrebat Dumnezeu. „Nu credeți ceea ce am făcut acolo jos? De ce vă îngrijorați? De ce Mă mâniați?”

Atunci Moise a mijlocit pentru ei înaintea lui Dumnezeu, iar El a deschis Marea Roșie în fața lor. Astfel, au putut trece dincolo, în timp ce vrăjmașii lor au fost înghițiți de ape. Vedeți? Așa procedează Dumnezeu. Nu vă temeți! Nu vă agitați și nu deveniți nesiguri, căci dacă faceți aceasta Îl provocați pe Dumnezeu!

Ce s-a întâmplat pe urmă? Ei ziceau bucuroși: „Ei bine, am avut o încercare mare, dar lăudat să fie Dumnezeu că am trecut de ea! De acum nu vom mai avea nici una, pentru că suntem pe drumul

spre țara
făgăduită.” Și i-a condus drept în deșert, unde nu era apă. Vă
puteți imagina?
Dumnezeu Și-a luat poporul Său sfințit și l-a condus în acea
cursă; i-a scos
dintr-o cursă și i-a condus într-un loc unde nu era apă, deși
putea să-i ducă
undeva unde era belșug de apă. Dacă voia, El putea face un râu
de-a lungul
drumului lor; putea face să țâșnească apă la cincizeci de
picioare (15,24
metri) înălțime. Sigur că ar fi putut face aceasta, dar dacă
ar fi făcut-o, ar
fi fost prea ușor. O, binecuvântat să fie Numele Domnului!

„Frate Branham, de ce a procedat așa? De ce?”

Așa procedează Dumnezeu. Lăsați-L în pace și vedeți-vă
de drum! Este treaba lui Dumnezeu cum vă conduce! Pașii celui
neprihănit sunt
hotărâți de Domnul! Da, domnilor.

„Bine, frate Branham, dar am pierdut toți banii!”

Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru tot ce se
întâmplă!

„O, furtuna mi-a distrus casa!”

Binecuvântat să fie Numele Domnului oricum! „Domnul
a dat, Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului!”

(Iov 1.21).

Continuați să mergeți mai departe și slăviți-L pe Dumnezeu pentru toate. El știe ce face!

„Unii prin apă, alții prin potop,

Unii prin mari încercări, dar toți prin sânge.”

Așa ne conduce El. O, îmi vine să strig de bucurie!

Așa îi conduce El pe scumpii Săi copii.

Eu nu sunt psiholog, dar puteți simți acel Duh blând care umblă prin clădire?

Dacă vi s-ar deschide ochii, ați vedea ce este în jurul acestor pereți și printre rânduri.

Într-o dimineață, Elisei era cu acel băiat care spunea:

„Uite câți sirieni sunt...”

„Așa-i,” a răspuns Elisei, „dar cu noi sunt mai mulți.”

„Dar nu văd pe nimeni.”

Atunci Elisei s-a rugat: „Doamne, deschide-i ochii.”

Iar când a privit în jur, Ghehazi a văzut că pretutindeni muntele era în flăcări, deoarece era plin de cai și cară de foc. Aceasta l-a convins.

Și Elisei a zis: „Vom merge și îi vom lovi cu orbire.”
Și ce a urmat? Deși aveau vederea cât se poate de bună, nu vedeau.

Astfel, Elisei le-a zis: „Îl căutați pe Elisei?”

„Da, domnule.”

„Veniți că vă duc eu la el.”

Vedeți? Ei nu l-au cunoscut.

Așa este și astăzi. Hristos, Duhul Sfânt este aici și face aceleași lucruri pe care le-a făcut întotdeauna, dar lumea este oarbă; nu știe nimic: „O, eu n-am auzit de așa ceva. Păstorul nostru...” Sărmanii oameni!
Ei sunt orbi și nu știu. Înțelegeți ce vreau să spun?

Deci ei au ajuns în pustiul păcatului, și acolo nu era apă. Era nevoie să primească totul de la Dumnezeu. La un moment dat, au găsit un ochi de apă, și ce și-au zis: „O, asta este!” Dar n-au putut nici s-o guste.
Era groaznică; era plină de sulf și mirosea ca ouăle stricate. Acesta era pustiul păcatului. Ici și colo era câte o mică oază cu un izvorăș lângă care creșteau câțiva palmieri. Și Dumnezeu a zis:

„De ce Mă provoacă? Dacă am fost în stare să fac acele lucruri, oare nu îi pot scăpa și din situația aceasta?”

Dacă El te-a vindecat o dată de o boală, oare nu te poate vindeca și din alta? Dacă te-a scos dintr-un necaz, nu te poate scoate și din altul? Lăudat să fie Dumnezeu! Dacă ne-a scos din păcat, El ne poate scoate și din mormânt. Ce importanță are ce se va întâmpla? Voi privi la El, pentru că este Dumnezeu și voi merge înainte.

El spunea: „Dacă am închis Marea Roșie în urma voastră și i-am înecat pe egipteni, nu credeți că pot să vă dau și apă? Necredința voastră M-a provocat și M-a umplut de mânie!”

Cuvântul potrivit pentru această situație este „păcat”. Ei L-au mâniat din pricina necredinței lor. Înțelegeți? Ei nu au păcătuit pentru că au mințit sau au mers cu nevasta altuia. Nu asta au făcut.

Acestea nu sunt păcate. Trăirea în adulter, fumatul, băutul, jocurile de noroc, înjuratul, etc. nu sunt păcate. El sunt atributele sau consecința păcatului și le faceți pentru că sunteți necredincioși. Un credincios nu face așa ceva!

Acesta este motivul pentru care a spus Isus: „*cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are Viața veșnică.*”

(Ioan 5.24).

Ați înțeles? Acolo nu scrie: „...cine aude cuvintele Mele și strigă...”, nici: „...cine aude cuvintele Mele și vorbește în limbi, îi curge ulei pe mâini sau pe față”, sau mai știu ce. Nu aceasta, ci „...cine aude cuvintele Mele și **crede** în Cel ce M-a trimis, are Viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”

Ce este păcatul? Necredința. Se poate ridica ceva micuț și neînsemnat, dar în loc să îl verificați cu Scriptura ca să vedeți dacă este adevărat sau nu, spuneți: „O, eu sunt prezbiterian și voi continua așa.”

Dă-i drumul, dar ești orb și Îl provoci pe Dumnezeu.

Când Dumnezeu face ceva, așteaptă ca națiunea aceasta să Îl accepte. Dar ce spun ei? „O, știi ceva? Eu n-am mai auzit așa ceva...”

Vedeți? El vrea ca oamenii s-o primească. Ia Scriptura, cerceteaz-o înainte și înapoi și vezi dacă acel lucru a fost vestit mai dinainte sau nu. Asta este!
Amin.

Fiți atenți!

„Cine au fost cei care s-au răzvrătit după ce au auzit?” (Ei au auzit vestirea lui Moise). **N-au fost oare toți aceia care ieșiseră din Egipt**

prin Moise?"

Știți câți au fost salvați din mulțimea care a ieșit din Egipt? (Cineva spune: „Doi”). Așa este: DOI. Știți cum se numeau ei?

(Cineva spune: „Iosua și Caleb”). Corect. Deci doi bărbați: Iosua și Caleb, din două milioane.

Ascultați acum versetul 17:

„Și cine au fost aceia de care S-a dezgustat El patruzeci de ani? (din pricina necredinței). N-au fost oare cei ce

păcătuiseră...” Cei care nu au crezut.

Luați dicționarul și vedeți ce înseamnă cuvântul „păcat”. Cuvântul spune că *„cine crede nu va fi osândit.”* Vedeți?

„...și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?

Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui?”

O, nu reușesc să-mi termin capitolul!

Priviți care este problema cu națiunea noastră astăzi.

Peste tot, de-a lungul țării, s-au făcut semne și minuni, dar ce fac ei? Îi

întorc spatele tot timpul. Și ce a spus El? „Jur că nu-i voi lăsa să intre în

Țara spre care au pornit!”

Care este problema cu aceste biserici mari de astăzi?
Ele L-au provocat pe Dumnezeu prin necredința lor. Aleluia!
Slăvit să fie
Domnul pentru că El poate să ridice din pietrele acestea
copiii lui Avraam.

El a încercat
să le dea Evanghelia, dar ei și-au împietrit inimile, s-au
organizat, și-au
făcut denominațiuni și au zis: „Noi credem asta și nimic
altceva!” Din cauza
aceasta, Dumnezeu nu a putut lucra. Și unde sunt ei astăzi?
Stau pe margine.

Grupul credincios al lui Dumnezeu merge mai departe
însoțit de semne și minuni, iar El îi supune la tot felul de
teste. De ce?
Pentru că orice fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie
încercat și testat; el
este un copil antrenat.

Dacă în clipa în care ești testat, spui: „0, poate
oricum acolo nu este nimic...” ești un copil nelegitim și nu un
fiu de Dumnezeu.
Un fiu al lui Dumnezeu este sămânța lui Avraam „*care cheamă
lucrurile care
nu sunt, ca și cum ar fi,*” și spune: „Dumnezeu a spus așa, iar
eu stau pe
aceasta și merg mai departe.” Amin.

Indiferent ce se spune sau ce se întâmplă, ei merg mai departe zicând: „Dumnezeu a spus așa...”

Indiferent cât a părut de imposibil, Avraam a așteptat timp de douăzeci și cinci de ani fiul făgăduit. El s-a despărțit de necredincioși (Amin) și a mers mai departe credincios.

O, Doamne, acum mă simt cu adevărat bine!

Voi trebuie să vă despărțiți de dogma lumii care spune: „Zilele minunilor au trecut! Nu mai există așa ceva. Este doar fanaticism!” Despărțiți-vă! Biblia spune: *„Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.”* (2 Corinteni 6.17).

Ce minunat! „Vă voi primi după ce vă despărțiți de ei! Atunci voi îmi veți fi fii și Eu voi fi Dumnezeul vostru. Despărțiți-vă de ei! Nu vă amestecați cu necredincioșii!” Asta este.

Tinerii se căsătoresc cu fete care nu cred; sau fetele se căsătoresc cu băieți care nu cred. Nu faceți aceasta! Nu contează cât de drăguț este el sau ea, nici cât îi sunt de frumoși ochii, pentru că toate acestea vor trece într-o zi. Dar sufletul vostru va trăi veșnic. Deci aveți grijă ce faceți! Dacă nu este o credincioasă adevărată, nu te

uni cu ea! Stați departe de ea, pentru că dacă nu faceți aceasta veți avea necazuri mai departe.

Ascultați versetul 17:

„Și cine au fost aceia de care s-a dezgustat El patruzeci de ani? N-au fost oare cei ce păcătuiseră, și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?”

Ei au început, au văzut semne și minuni, dar nu au ajuns în Țara făgăduită. Doar un anumit număr au intrat. Și ce face Pavel aici?

Le vorbește creștinilor. Când vedeți că se întâmplă aceste lucruri minunate, să nu vă lăsați trași de partea necredinței, lăsând loc îndoielii, pentru că trupurile lor moarte au rămas în pustie tocmai din cauza aceasta.

Acum ne apropiem de încheiere:

„...celor ce nu ascultaseră...” (Pavel îl numește o dată „păcat” și apoi „necredință”). **„...n-au putut intra din pricina necredinței lor.”**

L-au văzut pe Moise, au văzut ce a făcut, au auzit ce le-a spus, au văzut că umbla în adevăr. Stâlpul de Foc se arăta înaintea lor și

ei Îl urmau, și totuși nu au intrat în țară din pricina necredinței lor.

După ce a trăit experiența aceea, Pavel s-a dus la Vechiul Testament. Și după ce a înțeles, a spus: „Acum voi intra în ceva nou: „În vechime, Dumnezeu S-a arătat părinților noștri prin proroci, dar acum ne-a vorbit prin Fiul Său Isus.” Înțelegeți? El le-a arătat ce trebuia să se întâmple, și le-a vorbit despre semnele și minunile de care s-a scris.

În concluzie, el spune: **„...n-au putut să intre din pricina necredinței lor.”** Ei nu au crezut. Să nu vă împietriți inimile și să nu vă purtați ca ei în zilele răzvrătirii, când L-au provocat pe Dumnezeu! Cum? Nu prin imoralitate. Dați-mi voie să vă explic puțin ca să mă înțelegeți.

Tu spui: „Frate Branham, eu merg la biserică.” Foarte bine.

„N-am mințit în viața mea.” Foarte frumos.

„N-am înjurat niciodată. N-am făcut asta, n-am făcut cealaltă.” Este foarte bine. Toate acestea sunt foarte bune, dar chiar dacă le-ați fi făcut, ele nu sunt păcat. Voi săvârșiți păcat atunci când Se arată Dumnezeu, iar voi nu credeți și nu luați seama.

„Bine, dar biserica mea nu învață așa ceva.” Cât timp o învață Biblia și o dovedește Dumnezeu, este totul.

Fiți atenți, căci vom intra în ceva adânc:

„Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venind prea târziu.”

Mai avem timp? În capitolul precedent, Pavel a vorbit despre ce s-a întâmplat, dar aici vorbește despre ce este acum. Poate ar fi bine să lăsăm partea aceasta pentru deseară. S-a făcut târziu și avem și un serviciu de rugăciune. Mai bine lăsăm partea aceasta pentru deseară, deoarece este plină de vitamine spirituale. În după-amiaza aceasta am foarte multe de făcut.

„rămâne în picioare făgăduința intrării...” Aveau ei o făgăduință pentru acea țară? Păi, Dumnezeu i-a spus lui Avraam cu sute de ani înainte că o va face, dar când a venit... Era spiritual.

Iosif a spus: „Când veți pleca de aici, să luați și oasele mele și să le îngropați acolo, lângă părinții mei.” Spunea aceasta deoarece știa că se apropie învierea și știa ce a spus Iov că se va întâmpla când va învia Răscumpărătorul Isus.

Vedeți, fiecare proroc știa ce a vorbit celălalt; ei știau că Domnul lor era neschimbător și toți urmăreau cu atenție aceste lucruri.

O, fraților, aceasta ar trebui să scuture toată îngrijorarea de peste noi! Ei aveau ochii ațintiți spre ceea ce au spus prorocii, nu oamenii, și urmăreau cu atenție împlinirea acelor lucruri.

Avraam spunea: „Îngropați-mă acolo unde a fost îngropat Iov!” El a mai zis: „Sara, voi cumpăra o bucată de pământ și ne vor îngropa acolo.”

Isaac, un alt proroc, a spus: „Să nu mă îngropați în altă parte, ci să mă duceți lângă părinții mei!”

Iacov care a murit în Egipt, i-a zis fiului său care era tot un proroc: „Într-o noapte, Îngerul m-a atins într-o parte și de atunci am rămas șchiop. Vino și pune-ți mâna aici... (O, ai milă!). Fiule, eu sunt bătrân și orb, dar pune mâna ta sfântă de proroc, acolo unde a pus-o și Îngerul și jură înaintea Dumnezeului cerului că nu mă vei îngropa aici.”

Puteți vedea descoperirea spirituală a Cuvântului Său? Păi 90% dintre ei nu știau despre ce era vorba, dar Iosif știa. Vedeți? El a

spus: „Luați-mă și îngropați-mă în țara făgăduită!” Desigur.

Mulți ani mai târziu, înainte de a muri, Iosif le-a zis: „Să nu mă îngropați aici, ci când veți trece și vă veți uita la oasele mele, să le luați cu voi, fiindcă veți pleca de aici!”

Lăsați lumea să spună și să facă ce vrea! Binecuvântat să fie Numele Domnului. Păstrează-mă în Hristos, dacă voi fi numit fanatic sau mai știu eu cum!

El va veni într-o zi și îi va lua cu Sine pe toți ai Lui. Totul este un adevăr spiritual descoperit, dar este nevoie de o gândire duhovnicească pentru a-l înțelege.

Odihniți-vă pe aceasta!

În seara aceasta vom intra în odihna Lui și vom vedea ce este această promisiune astăzi. Ce este acest lucru astăzi? Dacă Dumnezeu nu o are dovedită aici în Biblie, eu sunt un proroc mincinos. Așa este. Ce este această odihnă? El spune:

„...rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna

Lui...” Trebuie să fie

aceeași făgăduință; trebuie să fie aceeași odihnă; trebuie să fie același

Dumnezeu; trebuie să fie aceleași semne; trebuie să fie

același lucru.

Fie ca Domnul să ne-o dea în seara aceasta, în timp ce ne vom ruga.

Dumnezeule binecuvântat, numai veșnicia va descoperi aceste lucruri mari pe care le împărtășim acum, și nu puțini sunt cei rândușiți pentru osândă. Tu ai spus în cartea lui Iuda, că sunt unii oameni scriși demult pentru osândă, pentru că au schimbat în desfrânare harul Dumnezeului nostru. Și astăzi sunt mulți care propovăduiesc Evanghelia (harul lui Dumnezeu) pentru bani, făcând planuri și clădiri mari; schimbând harul lui Dumnezeu în desfrânare. Dar oamenii sunt orbi, trăiesc ca niște porci și nu înțeleg nimic.

O, Dumnezeule, dă-ne înțelegere. Fă ca înțelegerea noastră să nu fie ca a copiilor acestei lumi, deoarece ai spus în Cuvânt că copiii acestei lumi sunt mai înțelepți decât fii Luminii.

Noi știm că urmașii lui Cain au deveni mari oameni de știință; învățați, lucrători în metale. Au progresat, erau foarte religioși, dar cu toate acestea erau osândiți și aruncați la judecată; trupurile lor moarte au plutit pe apă, iar sufletele li s-au dus în iad. Biblia spune că după moartea Sa, Isus S-a dus și le-a vorbit: „S-a dus și a propovăduit

sufletelor din închisoare care nu s-au pocăit în zilele lui Noe.” (1 Petru 3.19-20).

Mai mult, Dumnezeu a spus că la venirea Fiului omului va fi ca în zilele lui Noe.

Uitați-vă însă la linia lui Set: oameni simpli, smeriți, slujitori adevărați ai lui Dumnezeu, care nu știau multe despre lucrurile lumii; au lăsat deoparte totul și L-au crezut pe Dumnezeu; erau proroci și fii ai Împărăției, în timp ce restul lumii religioase râdeau și își băteau joc de ei. Dar apoi a venit potopul judecății și i-a nimicit pe toți batjocoritorii.

Tot așa a fost și la venirea lui Isus Hristos. Cum au râs și și-au bătut joc de El, deoarece aveau propriile religii și biserici mari. Ei au batjocorit Steaua dimineții și au râs de El, dar au intrat la judecată când a venit strâmtorarea în Ierusalim: și-au mâncat copiii din cauza foametei, iar sângele a curs șiroaie când romanii au dat foc la cetate și la Templu. Vedeți? Și sufletele lor s-au dus în iad.

Doamne, acum suntem din nou aici. Este a treia oară. Acesta este timpul Vieții. „Trei” este numărul Vieții și iată că suntem chiar înaintea răpirii. Bisericile sunt pline de sceptici; sunt zeci

de mii care au
numele scrise în registre, rîd de oamenii Evangheliei și spun
că sunt
needucați. Doamne, poate este adevărat, dar Tu ai completat
prin har ceea ce ne
lipsește în educație, trimițându-l pe Îngerul Tău de Lumină,
manifestând
puterea Ta și legitimând Cuvântul unor oameni slabi și
neșcolați ca noi.

Noi Te iubim pentru aceasta, fiindcă harul lui
Dumnezeu a făcut aceasta. Noi nu suntem iubiți de lume, dar Tu
Ți-ai întins
mîna plină de har și ne-ai deschis ochii, pentru că Isus S-a
rugat pentru noi
așa cum s-a rugat odinioară Ilie pentru Ghehazi, ca să poată
vedea ce este în
jurul lui.

Astfel, ochii noștri sunt deschiși să vedem lucrurile
lui Dumnezeu și știm că ne aflăm la sfârșitul timpului, când
vremea neamurilor
este gata să se sfârșească și El va lua un popor care va avea
Numele Lui.
Îngăduie să fim incluși și noi în cel număr, Doamne, pentru că
Te rugăm aceasta
cu smerenie.

Binecuvîntează audiența aceasta mică. Ei sunt din
diferite religii și crezuri, dar pune-le deoparte astăzi,
Doamne. Ajută-i să
privească direct la Calvar și să spună: „Modelează-mă,
Dumnezeule.”

Profetul spunea că s-a dus la Casa Olarului ca să fie rupt și remodelat. Modelează-ne și fă-ne așa cum ne vrei, Dumnezeule, chiar dacă ar trebui să fim preșul de la ușa Casei Domnului. Mai bine să fiu o ștergătoare decât să locuiesc printre cei răi.

Binecuvântează-ne și ține-ne smeriți. Fie ca inimile noastre să fie deschise și gândurile curate pentru lucrurile lui Dumnezeu, pentru că o cerem în Numele Domnului Isus Hristos.

În timp ce avem capetele plecate, mă întreb dacă nu cumva este cineva care ar vrea să fie amintit în rugăciune pentru salvarea sufletului său? Vreți să ridicați mâna? Dacă este vreun păcătos... Domnul să te binecuvânteze, tinere.

Mai este cineva? Dumnezeule să te binecuvânteze, domnule; și pe tine de acolo; și pe tine, domnule din spate.

Aș vrea să vă întreb ceva, însă nu vreau să credeți că o fac din pricina acestor oameni, nici pentru că în fotografia cu Îngerul Domnului sunt și eu și aș avea ceva... O, Dumnezeule! Dacă aș gândi așa, ar trebui să fiu la altar, în loc să vă întreb. Eu spun aceste lucruri prin Scriptură, ca să vedeți că acesta este adevărul.

Dacă am vorbit și am făcut ca ceilalți predicatori, ar

fi altceva, dar voi puteți vedea că Dumnezeu vine și legitimează că acesta este Adevărul. Aceasta Îl face real: faptul că este legitimat de Dumnezeu. Și nu doar atât, dar Cuvântul Lui spune că o va face. Amin.

Dacă nu sunteți în ordine cu inima, înaintea lui Dumnezeu, nu vreți să ridicați mâna?

Spuneți: „Roagă-te pentru mine.”

Priviți, s-au ridicat opt sau zece mâini.

Rugați-vă cu toții în timp ce avem capetele plecate. Nu uita că tu ești cel care se căiește; eu mă rog doar ca Dumnezeu să se îndure. Aici este altarul, iar Dumnezeu v-a adus acolo, în gândurile voastre.

Noi credem în venirea la altar, dar adevăratul altar este acolo unde Se întâlnește Dumnezeu cu tine; și El S-a întâlnit cu tine chiar unde stai. Acesta este altarul Lui.

Spune: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul, căci dacă mă ajuți, începând de astăzi voi trăi pentru Tine și Te voi sluji. În dimineața aceasta, pășesc cu credință, indiferent ce spune cineva. Te rog să îndepărtezi acest duh bătrân de la mine. Ia starea de nervi de peste mine,

deoarece știu că nu pot fi și plin de nervi și drept înaintea
lui Dumnezeu. Am
ură în inima mea, sunt gelos și răutăcios; am asta și
cealaltă, și Te rog să le
scoți Tu afară pe toate, pentru că vreau să fiu blând, smerit
și plin de milă.
Fă-mă în așa fel încât să pot câștiga și pe alții pentru Tine.
Lasă-mă să fac
pentru Tine ceva prin care să-Ți arăt aprecierea mea.”

Rugați-vă așa în timp ce ne vom ruga împreună.

Tată ceresc, ei sunt ai Tăi; sunt roadele mesajului
din dimineața aceasta, și au ridicat mâna pentru că Ceva i-a
îndemnat să facă
aceasta. Când au ridicat mâna, ei au sfidat legile
gravitației; în ei a fost un
Duh care i-a îndemnat să ia această decizie, așa că au ridicat
mâinile și L-au
acceptat pe Creatorul care i-a făcut.

Tată, Te rog să-i binecuvântezi și să le dai Viața
veșnică. Eu nu pot face nimic altceva, pentru ei, decât să-i
chem în jurul
altarului, dar Tu faci totul, Doamne. Noi nu putem decât să le
predicăm
Cuvântul, pentru că Tu ai spus: „*Credința vine în urma auzirii
Cuvântului
lui Dumnezeu.*”

Noi am predicat Cuvântul, iar ei au ridicat mâna în
semn că cred. Dă-le Viața veșnică, pentru că ai promis că o
vei face, iar dacă

au fost sinceri când au ridicat mâna, vor pleca din clădire ca niște creștini blânzi, smeriți și miloși. Te rog să ascuți rugăciunea noastră, pentru că Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Îl iubiți? Mesajul este gata, dar noi nu venim la biserică numai ca să ascultăm mesajul. Venim să ne închinăm. Uitați de cel de lângă voi și închinați-vă Domnului. O, cât este de minunat! Nu trebuie să-I spuneți tare... Spuneți-I în inima voastră:
„Te iubesc, Doamne! Iartă-mă pentru păcatele mele.”

„Eu aștept și tânjesc după acea Cetate,

Pe care Ioan a văzut-o coborând.

În acea Cetate strălucitoare (închipuiți-vă),

Albă ca o perlă,

Eu am un Locaș, o harpă și o cunună.

Acum aștept și tânjesc după acea Cetate

Pe care Ioan a văzut-o coborând.”

Primește-ne, Tată Dumnezeule, căci inimile noastre
însetează după Tine. În timp ce ascultam Cuvântul, ne gândeam
că așteptăm
ceasul când va veni Isus și ne va lua la cer, dar nu ca să
stăm la judecată,
pentru că aceasta a trecut pentru noi.

Noi suntem morți pentru lucrurile lumii și am intrat
în Hristos, care a luat judecata noastră. El este Avocatul
care pledează pentru
cazul nostru, pentru că noi știm că nu suntem vrednici. Așa
cum a spus o soră
care vine aici: ea spunea că a învățat că nu este sfințenia
ei, ci sfințenia
lui Dumnezeu.

Cu adevărat, noi îi învățăm pe oameni că în noi nu
este nimic bun; totul este harul lui Dumnezeu care ni S-a
arătat, și ne
încredem numai în meritele Lui.

Te lăudăm sfinte Dumnezeule, pentru că ne-ai inclus în
marele Tău plan, în marea Ta Împărăție. Noi credem că ne-ai
dat harul Tău, spre
slava lui Dumnezeu.

Doamne, vindecă bolnavii care doresc rugăciune în
dimineața aceasta. Dă-le această binecuvântare, fiindcă doresc
să fie bine.
Ajută-i să înțeleagă că neputința care a fost pusă peste ei
este o încercare;
că Dumnezeu care cunoaște totul, vrea să vadă ce facem. Ajută-
i să nu Te

provoace, fugind dintr-un loc în altul.

Doamne, ajută-i să ia o poziție corectă și să spună:
„Doamne, Tu m-ai salvat și ai făcut totul pentru mine, de
aceea Te cred și mă
încred în Tine.”

Te rog să Te înduri de acești oameni în Numele lui
Hristos. Amin.

- Amin -